

ÁRVACSÁTH
(4–22)

T O L N A I O T T Ó

ÁRVACSÁTH

a pagodáig kellene átvonszolni magam
ám pontosan érzem
az ilyen dolgokat mindig pontosan
érezem a makk
a makk ütését nem bírnám elviselni
nagyobb ütést igen
a legnagyobbat is
a föld az ég a nap ha rám zuhanna
ha rám zuhanna a föld az ég a nap
mint minden pillanatban ahogy rám zuhan
a föld az ég a nap az égő
azt igen
a legnagyobbat elviselném
ám a makk
a makk ütését nem
keserű kis márványterméseiddel
melyeknek a pagoda lépcsős tetőzete
kiszámíthatatlan falsot ad
mint kifújt tojánhéjat
keserű kis márványterméseiddel
ne célozgass engem uram

ÁRVACSÁTH

volfrámpöszmet gyúlt a kálvin téren
 azonnal tudtam az a világló volfrámpöszmet
 csakis B (bartók béla) lehet
 és valóban B (bartók béla) is lelassított
 gondoltam engem szippantott meg a tömegben
 már messziről érezni romlok
 mint ezek a lila pecséttel vert
 beköpött húsok itt a kirakatban
 ám váratlanul
 akárha egy kissé magasabbra sikeredett talapzatra
 a volfrámszobrocska B (bartók béla)
 fellépett az utcai mérlegre
 s rettent szemmel máris lesni kezdte
 moccan-e a mutató
 vagy egyszerűen közli
 halk kis kattanással közli hogy: *semmi*.
 és még ott fenn noteszébe könyvelt mindent
 mármint azt a néhány kilogrammot
 megrettentem levonja a galambszürke öltöny
 a krumpliorrú kis cipő a nyúlszőr kalap
 a nyak- és zsebkendő súlyát
 (a gatyá a harisnya harisnyatartó súlyát
 szeméremből úgysem könyveli)
 levonja s abban a pillanatban
 a nagy mérleg halk kis kattanással
 az égbe katapultálja
 itt az orrom előtt katapultálja az égbe
 a világló volfrámpöszmettel hintett
 csilingelő (vacogó) canule-csontocskákat
 itt az orrom előtt katapultálja
 a zengő hupikék egekbe
 én meg gennyes
 hátamra vert lila pecsétekkel
 tovább süllyedek
 záp lövedéke az isten nagybertájának
 tovább süllyedek
 lövöm a föld szívet
 a föld düledt fekete szívet lövöm
 szét

ÁRVACSÁTH

egy szög
 egy szög volt fönn
 szétnyomott légynek véltem a tükörben
 jóllehet hallottam ahogy verik
 éreztem a kalapácsvas ízét
 egy szög volt fönn
 s azon lám máris nemezkalpom
 ki húzta
 ne látsszon ki verte
 homlokomba
 belülről verte aki verte
 kívülről csak elgörbítette
 gyorsan rádobta kalpom
 ideje kicseréltetnem a kecskebőr szalagot
 a verejték ne zuhanjon azonnal az arcomba
 ideje átgőzöltetnem nemezét a bolond kalappal
 istenem egy finom érintésű nemzet
 a szétnyomott légy akárha moccanna a tükörben
 még majd elrepül a kalappal
 arcomba zuhan
 bemocskolja nyakkendőm azúrját
 bemocskolja a véres sárga agysár

ÁRVACSÁTH

a kis toll percegve surran
 a kifehétett (megőszült)
 szalma örölt szemetén
 s ha a fekete lébe mártott
 edzett kis gyiloknak
 sikerül átszúrnia *hova*
 a szikről írt s sziké
 villant a kezében átszúrt *oda*
 kínosan feljajdul
 mintha a kis foltozóvarga dikicse
 önnön combjába ugrik véletlenül-e
 avagy mert olykor önnön combjába kell
 döfnie dikicsét a kis foltozóvargának is

aki hajnalonta a virágágyás violájára fingik
 neked ezután csak bűdöskét ültetek
 kiáltja még csipásan az asszony és vihog
 szagolja buján az ultraviolát
 kínosan feljajdul
 de azon nyomban ugrik leragasztani sebét
 rózsaszín flastrommal ragasztja le
 ha nincs már flastrom a nagy gurigán
 pincettával használt flastromot hasít
 a beteg hátáról
 eldobott gennyes flastromot csíp ki
 a szemeteskosárból procelán köpöcsészből
 le kell tapasztani momentán
 ő (a mindentlátó) se lássa
 a fekete sort
 flamingószín (ultraviola) flastrommal
 kell letapasztani a fekete sorokat
 a lét fertelmes
 a lét fertelmes fertelmének levecse
 ne üssön át
 ne mocsarasítsa el ismét
 palics meg a tizza közét
 ne buggyantsa
 a pokol ne buggyantsa pannon-tengerét

ÁRVACSÁTH

a jéghideg váróteremben
 magának hegedült
 a cigány
 olyan új zene
 olyan új zene sosem is lesz
 kisgyerek vigyázza úgy
 lombfűrészének egyszál élet
 ahogy húzta
 olyan új zene
 olyan új zene sosem is lesz
 ahogy körülfűrészelte koponyám
 hadd hűtse a vattásan hulló hó
 ami már úgyis lehűthetetlen

magának hegedült
meg ne fagyjon a váróteremben
megfagyott
csak a mozdonyon konyult le
szították a tüzet az ördögök
csak a mozdonyon konyult le
a kezében a vonó
olyan új zene
olyan új zene sosem lesz

ÁRVACSÁTH

az ágy alatt aludtam ismét
és tényleg jöttek értem
rám tekerték
durván rám tekerték szárnyaim
és összekötötték őket hátul
mint mocskos bolondzubbony lebenyeit
összekötötték hátul szárnyaim
ki pocskol ezután azúrral teli
égi lavórban
az édes desiré
az édes desiré még gyáva ahhoz
jöllehet háromszor is körülérik szárnyai
igen jól tudom
majd desirével is megtörténik
meg tudom bizonyosan
ám az ő szárnyait masnira kötik
mint a szitakötőét
(a bunyevác gyerekek *vilin konjic*-nak mondták
miért is nem tanultam több szavuk)

ÁRVACSÁTH

az én esetemben
biz nem titok esésem
nem titok mit vétettem
befolyt a vér a cipőmbé

gombaszattyán simim
 akár egy vitéz piros csizmája
 ki vezérel engem e fürtelembé

ÁRVACSÁTH

kínlódva húzza lila ujjaira
 nikkkelbokszerét
 rálehel
 és erről eszébe jut ráchel
 ismét rálehel
 ám szájbúze durván visszabokszol
 szédülten liheg
 lehel kürtjével verik ki fogsorom
 hobbant agg grófnő
 vihogva gyönyörködik gyűrűiben
 melyekből már rég kilopdosták
 üvegre cserélték a drágaköveket
 rálehel
 a lajbi selymén fényesíti
 a zsebében lapuló browninghoz koccan
 csőre töltve
 ugyanis már rég le kellett volna puffantani
 le mint rühes kutyát magamat
 vihogva gyönyörködik
 rálehel
 erről ismét eszébe jut ráchel
 briliánst csapok a pofájába
 briliánst és más köveket
 a hosszú tollszárért kap
 milyen szép lenne
 tömérdek gyűrűvel ujjaimon
 ismét írni
 bár még ezt a briliánst
 bár még csak ezt a más köveket
 ismét írni ráchelnek
 ám bokszerral kezén képtelen megfogni
 nagy ívben repül el tőle a toll

dárdaként csapódik a súrolt padlóba
teljes súlyával az elsötétülő lapba
a búzló fekete hattyúba bokszol
bokszol briliánst és más köveket

ÁRVACSÁTH

palicson királyhalmán ludason
ma kezdődik a szüret röszkén és horgoson
ma kezdődik a szüret
kivéve ha örült seregély
egyszemélyes tatársereg
ki nem döfködöm a szemeket
az édes szemeket ki nem döfködöm
ki nem döfködöm a túmmel mind
simim a tókéék között botladozik
döfködöm az édes szemeket
most döföm ki kezdődhet a szüret
most döföm ki hallga mekkorát durran
nagyobbat a seregélyágyúnál
most döföm ki
a teremtő lüke lufiját a teliholdat
simim fekete kádban toporzékol
gombaszattyán simim szüreti táncot jár

ÁRVACSÁTH

félretolják az éjjelisze krény
súlyos márványfedelét
ha veszteg maradok a kacsá mellett
most szépen feltámadhatok

ÁRVACSÁTH

az a szűk cső gyerekkori álmomból
a kőlyuk tele záp gesztenyével
egyszerűen csak folytatódott
szűkült

az lett az életem
 az a szűk cső
 nem lehet visszafordulni
 egy tűben nem lehet

ÁRVACSÁTH

valaki rám zárta a kiskamrát
 bujálkodjak csak a partvissal

ÁRVACSÁTH

kiket legjobban szerettem
 relatíve könnyen mészároltam
 ám a bűzös nagyvadat
 magamat sehogyan sem sikerül leteríteni
 még mindig futkos ligetről ligetre
 a kapitális agancs-fogas
 lám még mindig rúgkapálnak
 ássák
 nézem hogyan ássák
 a bakelitpatákká mocskolt
 gombaszattyán simik
 az ég kék gödrét
 kubikolják az azúrkloákát

ÁRVACSÁTH

akár egy operett is indulhatna így
 zsonglőrködöm a forró tojással
 zsonglőrködöm
 majd vigyázva a kékarany tojástartóba
 süllyesztem
 és ütögetni kezdem a kis ezüstkannállal
 akár egy operett is indulhatna így
 körül almaborszín díszletek
 kopogok a kis ezüstkannállal
 ám hiába kopogok

malőr
 hiába
 a nyikorogva alászálló vasfüggönyön
 kopogok
 hiába kopogok
 bévülről az acéltojáson

ÁRVACSÁTH

nem értem az érintetlen
 damasztzalvéta
 kékarany porcelángyűrűje
 hogyan szorult a nyakamra
 ki és hogyan szemfényvesztett
 mosolyogni próbálok
 ordas nyakán porcelánörvvel
 majd szépen elvezetnek

ÁRVACSÁTH

ha újrakezdhetném
 kis tengeri csikót szeretnék
 ezt minden jel szerint
 én írom desirének
 egy másvilági anzikszon
 csak egy kis tengeri csikót

ÁRVACSÁTH

még cincog
 a ciánba jegecesedő szív
 ki ékesített ily törökösen
 ki tűzte mellemre e cincogó brosst

ÁRVACSÁTH

egy fűszál szorult
 a fogak sáros márványtömbjei közé